

Lisica išče vest

Jesen je pospešeno slačila zlatorjave krošnje dreves in naravi napovedovala počitek. Po deželi so frfotali hladni vetrovi in nizke megle so s širokimi šali prekrivale doline.



Medved in polh sta se na zimovanje pripravljala z obilnimi obroki hrane.
Tudi veverica je neutrudno nabirala lešnike, žir in želod ter plodove odnašala v suho duplo stoletnega hrasta.



Le lisici je bila skrb za preživetje v zimskih mesecih deveta briga.
Smukala se je med prizadevnimi nabiralci in posmehljivo govorčila: »Kako neiznajdljivi ste! Poglejte mene, ničesar ne nabiram, shrambe sploh ne potrebujem.«



Medved, polh in veverica so se molče spogledali. Poznali so lisičino zvitost in njeno življenje na tuj račun.
»Le bedaki delajo sami. Ob mojem obisku kurnika se bo kokoškam že posvetilo kako neustrašna in spretna sem,« je blebetala lisica in se norčevala iz prizadevnih sosedov.



»Ni hujšega kot zaspati s slabo vestjo,« je med globokim vzdihom zabrundal medved.

»Res je,« se je strinjal polh. Veverica pa ju je dopolnila: »Pekoča vest nas lahko spravi ob pamet. Spremlja nas na vsakem koraku in z nobenim zdravilom je ni mogoče pozdraviti.«



Lisici je za hip zastal dih, a že naslednji trenutek je na dan privlekla nov ugovor: »Opeče me lahko le kopriva, vse drugo pa je larifari,« je jezikala prek grma in odšla svojo pot.



Toda zvečer, ko je lisica pod krajcem lune ležala na jasi in se spominjala dogodkov dneva, jo je nenadoma zaskrbelo: »Slaba vest..., pekoča vest...! Medved, polh in veverica so govorili o nečem česar sploh še ne poznam.«



Premetavala se je sem ter tja, a odgovora kaj je slaba vest ni našla. »Kurja mast, nekaj bo res na tem! Slaba vest me preganja preden sploh vem kaj pomeni. Nevedna pa že nočem ostati, pri modri sovi bom poiskala odgovor.«

Pritajeno je odšla do sovinega domovanja in potrkala na vrata dupla.

Sova, ki je poznala odgovore na mnoga vprašanja, ji je pojasnila: »Beseda vest pomeni isto kot beseda novica. Slaba vest torej pomeni slabo novico. Lahko jo zamolčimo ali pa povemo še drugim. To je vse!« Je rekla sova in zvedavo nočno obiskovalko pospremila k izhodu.



Lisica se je vrnila domov in legla. Med dremežem se je spomnila, da je veeverica govorila o pekoči slabi vesti. »Le kako bi lahko slaba novica koga opekla?« Je naenkrat podvomila v sovin odgovor.

Praden sta si luna in sonce izmenjala pozdrav je znova odšla od doma, da odgovor poišče še pri učenemu čuku.



Na dolgo in široko mu je pripovedovala kaj jo muči in kaj ji je rekla sova. »Hmm..., prav ti je povedala, a beseda vest ima lahko še drug, prikrit pomen.«

Čuk je s perutmi odrinil šumeče listje in v suho prst s kljunom napisal besedo vest.

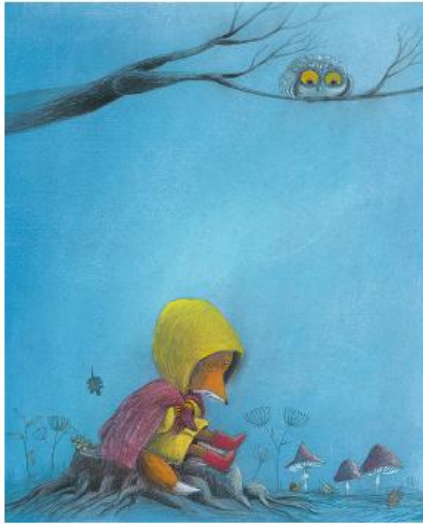


»Poglej, lisica!« Je rekel. »Če črke v besedi vest premešava in jih v drugačnem vrstnem redu znova postaviva, dobiva besedo svet. Temu učeno rečemo anagram,« je odločno pojasnil in umirjeno nadaljeval:

»Znanja ni nikoli dovolj. Do modrosti pa pridemo šele tako, da naučeno povežemo z izkušnjami.«



»Poslušaj lisica, na tem svetu nas je veliko, boš že našla koga, ki ti bo o slabi vesti povedal kaj več,« je dodal čuk.



Lisica se je zastrmela v velike čukove oči. Zdelo se ji je, da ji ni povedal vsega. Tiho je poniknila v premišljevanje: »Vsi me poznajo le po slabih dejanjih. Uničila sem številne ograje in lomila vrata kurnikov. Pokradla sem na ducate kokošk in puranov. Ani iz prve hiše sem odnesla edino kokoš, ki ji je vsak dan znesla jajce. Družini s petimi otroki sem ukradla devet komaj izvaljenih piščancev, mama kokoš se je borila zanje na življenje in smrt, jaz pa nisem odnehala.«

Nenadoma so debele solze obžalovanja lisici zalile poševne oči. Stemnilo se ji je v glavi in v prsih jo je žgala pekoča bolečina. Rep je spodvihala podse, zlezla v dve gubi in utrujena zaspala.



S košatega hrasta se je oglasil čuk: »Čeprav je vest svetovna, mora s svojo opraviti vsak sam,« je nekajkrat ponovil in odletel proti vasi. Po deželi je odnesel veselo vest, da je na svetu spet eden več, ki je odkril neprecenljiv dragulj – svojo vest.